

Arrest

**nr. 352 040 van 28 augustus 2026
in de zaak RvV X / XI**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat L. LAMBOT
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR**

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. LAMBOT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 12 februari 2022 België binnen en dient op 13 november 2025 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 januari 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 20 mei 2026 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

Op 16 juni 2026 dient verzoeker een volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum waar hij wordt vastgehouden.

Op 24 juni 2026 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Bij arrest met nummer X van 16 juli 2026 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 6 augustus 2026 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) inzake verzoekers huidig volgend (tweede) verzoek om internationale bescherming. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 10 augustus 2026 aan verzoeker per drager ter kennis wordt gebracht in het gesloten centrum waar hij wordt vastgehouden en die luidt als volgt:

“[...]”

A. Feitenrelaas

U diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 13 november 2025. U verklaart hierin de Algerijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op [...] april 1998 in de provincie Ourgla. U groeide op in het dorp Al Wissat. U bent naar school gegaan tot de vierde klas. In 1997, voor uw geboorte, werd uw grootvader vermoord door terroristen. Jullie ontvingen hiervoor een pensioen van de overheid. Toen u elf jaar oud was, verhuisde u naar Algiers. Vervolgens begon u te werken om uw familie te helpen ondersteunen. Toen u 15 à 17 jaar was verhuisde u naar Wahran. Van uw 14, 15 jaar werkte u voor een maffiagroepering, Maffia 17, als drugsverkoper. U verhuisde nog naar Annaba. Na een jaar ging u gedurende drie à vier jaar naar de hoofdstad en vervolgens bleef u nog anderhalf jaar in Wahran.

Uw vader heeft een probleem met uw oom over een erfenis. Uw oom vervalste een document waarmee hij een winkel kon verkopen en alles voor zichzelf nam. In 2017 of 2018 leidde dit tot een gevecht met de kinderen van uw oom waarbij u ook betrokken raakte.

Acht maanden voor uw vertrek uit het land, dus in juni 2020, stopte u met werken voor de maffia. Ze zochten u nog en wilden u vermoorden. In de laatste periode dat u in het land was, hielp u enkele kennissen het land te verlaten. Ze gaven u geld om met een mensensmokkelaar het land te kunnen verlaten. De dag dat die mensen vertrokken, was het weer echter niet goed. Er kwamen verschillende mensen om het leven. Hun families zorgen voor problemen. Om uw reis uit Algerije te bekostigen, stal u ook geld van de maffia ter waarde van 5000 euro.

U verliet Algerije in februari 2020. U verbleef vervolgens twee maanden in Spanje en anderhalf jaar à twee jaar in Frankrijk, afwisselend met België. In 2022 diende u een asielaanvraag in in Duitsland. U bleef er echter niet lang in Duitsland omdat u in België een vriendin had.

Ter staving van uw eerste verzoek bezorgde u het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) per e-mail via uw advocaat op 27 januari 2026 uw identiteitskaart.

Op 28 januari 2026 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen enkel geloof worden gehecht aan de verschillende door u aangehaalde problemen. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS en de motieven erin op 20 mei 2026 in het arrest met nummer 346918.

Zonder België te verlaten diende u op 16 juni 2026 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart éénmaal seksueel misbruikt te zijn door uw overbuur toen u elf of twaalf jaar oud was.

Nog verklaart u homoseksueel te zijn. Uw familie is hier achtergekomen omdat u niet wilde trouwen en omdat ze u betrapten toen u een man mee naar het huis bracht. Hierdoor verliet u Algerije. U wil vrij kunnen leven en u respecteert niet langer de regels van de islam.

Op 24 juni 2026 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk omdat u geen nieuwe elementen aanhaalden die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De RvV vernietigde deze beslissing in haar arrest met nummer 350567 op 16 juli 2026.

Ter staving van uw verzoek legt u een psychologisch attest neer. Na uw persoonlijk onderhoud maakte uw advocaat nog opmerkingen over en een bijkomend attest van psychologische opvolging.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 57/11/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 APR, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich onvoldoende bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

U verklaart psychologische problemen te hebben omdat u seksueel zou zijn misbruikt in uw kindertijd en hier een trauma door hebt opgelopen. Gevraagd hoe u merkt dat u psychologische problemen heeft, komt u niet verder dan te zeggen dat u zich niet altijd goed voelt. U weet dit niet verder te specificeren, noch kan u uitleggen welke invloed dit heeft op uw functioneren in uw dagelijks leven (CGVS, p. 5). U legt wel een attest neer waaruit blijkt dat u in de gevangenis van Andenne bent opgevolgd door een psycholoog. Dit rapport bevat echter geen informatie over de reden van de opvolging of de aard van uw psychologische problemen (document 1). U legt na uw persoonlijk onderhoud nog een document van psychologische opvolging neer van

het RC127bis (document 2). Ook dit attest bevat geen inhoudelijke informatie. Noch uit uw verklaringen, noch uit het neergelegde document kan dan ook besloten worden dat u niet in staat zou zijn om betekenisvolle verklaringen af te leggen. U verklaarde overigens zelf dat u in staat was om uw persoonlijk onderhoud te doen (CGVS, p. 2).

Verder verklaarde u dat u de vragen die u werden gesteld in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet goed begreep. Het CGVS merkt op dat hiermee rekening werd gehouden in de beoordeling van onderhavig verzoek. Waar uw advocaat in haar e-mail dd. 29 juli 2026 met opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u de vragen niet altijd begreep, dient opgemerkt te worden dat er u meermaals werd gezegd dat u mocht zeggen wanneer u iets niet begreep (CGVS, p. 2, p. 3). U was ook duidelijk in staat om aan te geven wanneer u verduidelijking nodig had en u dit ook werd gegeven (CGVS, p. 4, p. 6, p. 10, p. 11, p. 15). U verklaarde bovendien zelf zowel de vragen als de tolk goed begrepen te hebben (CGVS, p. 16).

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

Na grondig onderzoek wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen onderzoekt in geval van een volgend verzoek op basis van artikel 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen dient vastgesteld te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u aangehaalde problemen. Deze beslissing en de motieven erin werden door de RvV bevestigd op 20 mei 2026. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element voor handen.

Hierbij dient benadrukt te worden dat de vaststelling dat er geen geloof kon worden gehecht aan de verklaringen over de problemen die u in uw eerste verzoek aflegde, tot gevolg heeft dat er ook niet zomaar geloof kan worden gehecht aan uw nieuwe verklaringen.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die geen verband houden met uw vorig verzoek, meer bepaald dat u homoseksueel bent, moet worden benadrukt dat deze niet overtuigen.

Alhoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker om internationale bescherming een zekere schroom ervaart om bepaalde elementen te benoemen, mag er echter in alle redelijkheid van een verzoeker verwacht worden dat hij wel degelijk melding maakt van deze elementen die betrekking hebben op de kern van zijn relaas en dit van bij aanvang van de procedure om internationale bescherming, dan toch minstens zo snel mogelijk na aanvang van de procedure. Bij aanvang van de eerste procedure internationale bescherming en bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u immers uitdrukkelijk gewezen op het belang om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen en duidelijkheid te scheppen omtrent alle elementen die deel uitmaken van uw verzoek (CGVS vragenlijst, eerste verzoek, punt 1; CGVS eerste verzoek, p. 2). Er werden u gedurende de eerste asielprocedure in België tal van mogelijkheden geboden om dergelijke elementen aan te brengen. U liet echter na om enige melding te maken van uw seksuele oriëntatie of het feit dat uw dossier een gevoelig onderwerp bevat op ieder van deze momenten voorafgaand aan uw tweede verzoek. U vermelde niets wanneer u bij aanvang van uw interview bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar bepaalde elementen of omstandigheden die deelname aan de procedure internationale bescherming mogelijks zouden kunnen belemmeren, noch maakte u melding van uw seksuele oriëntatie of een gevoelig onderwerp verder tijdens uw interview bij DVZ in kader van uw eerste verzoek. Evenmin repte u voorafgaand of tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in kader van uw eerste verzoek met een woord over uw seksuele oriëntatie of het feit dat u eerder (essentiële) elementen niet kon vertellen. Dat u dan uiteindelijk nu pas, in het kader van uw tweede verzoek en na reeds een ongeloofwaardig relaas te hebben verteld, voor het eerst aanhaalt homoseksueel te zijn, is dan ook niet ernstig. Uw uitleg dat u zich schaamde (CGVS, p. 4), is niet afdoende, gezien de relaties die u reeds gehad hebt in Algerije en in Europa, en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben en gezien u ook verklaart dat u net daarom zowel in Duitsland als in België bescherming zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 9).

Nog stelt u een relatie gehad te hebben in Algerije met een zeker [K.]. Uw verklaringen over het begin van uw relatie zijn echter niet aannemelijk. U verklaart hem te hebben leren kennen via Facebook waarna jullie foto's uitwisselden. Gevraagd hoe u het wist dat het veilig was om dit bij [K.] te doen – gezien uw eerdere

verklaringen dat Algerije een moslimland is waar men verwacht dat u trouwt met een vrouw (CGVS, p. 4) -, antwoordt u eerst naast de kwestie dat u verborgen naar zijn huis ging. De vraag nogmaals gesteld, antwoordt u dat hij u naaktfoto's stuurde en u zo wist dat hij homo was en dat hij een vrouwelijk stem had waardoor u wist dat hij homo was (CGVS, p. 7). Gevraagd hoe [K.] dan wist dat het veilig was om dergelijke foto's naar u te sturen, stelt u dat u dat aan het account en aan de foto's kan zien. Gevraagd wat u dan juist aan het account en aan de foto's zag, stelt u dat hij een foto van een vrouw en een duif zag staan en hij u daarna foto's stuurt. Nogmaals gevraagd hoe u wist dat het veilig was om te sturen stelt u dat er homo's zijn die er vrouwelijk uit zien (CGVS, p. 7). Dat u het risico zou nemen om dit naar een vreemde persoon in Algerije te sturen, omdat deze persoon er vrouwelijk uitzag op zijn account en een vrouwelijke stem had, en u zich daarop baseerde, is een zeer simplistische voorstelling van homoseksualiteit die niet weet te overtuigen. Bovendien zijn uw verklaringen over [K.] uiterst oppervlakkig. Gevraagd over wie [K.] was, wat hij deed, wat hij leuk vond en niet leuk vond, beperkt u zich tot te vertellen dat hij van u hield maar dat jullie in Algerije niet konden leven als gelijken, stelt u dat hij goed was en praat u verder over wat jullie samen deden. Gevraagd om meer te vertellen over wat [K.] leuk vond, weet u nog te vertellen dat hij graag vrouwkleden droeg, en hij lief was en normaal en jullie nooit problemen hadden (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn uiterst beperkt. Er kan van u verwacht worden dat u over iemand met wie u twee à drie jaar een relatie heeft gehad wel iets meer weet te vertellen.

U weet nog wel iets te vertellen over wat u leuk vond aan hem, maar gevraagd wat u minder leuk vond aan hem, stelt u dat u alles aan hem leuk vond, maar het niet fijn vond als hij triestig was. Erop gewezen dat het toch wel uitzonderlijk is dat er helemaal niets was dat u niet leuk vond aan [K.], weet u plots wel te vertellen dat hij jaloers was en u dat niet graag had (CGVS, p. 9). Dit weet echter niet meer te overtuigen.

U bent ook tegenstrijdig over de relaties die u had met mannen in Algerije. U stelt immers eerst dat [K.] de eerste relatie was die u had in Algerije en uw volgende relaties in Europa waren (CGVS, p. 6). Gevraagd hoe uw familie uw geaardheid ontdekte, vertelt u plots nog over een andere man met wie u samen was in Algerije, meer bepaald [N.] (CGVS, p. 14).

U weet ook zeer weinig te vertellen over de relaties die u in Europa heeft gehad. U verklaart in Europa verschillende relaties gehad te hebben met mannen. Gevraagd om te vertellen over de verschillende mannen met wie u een relatie had, en hun namen en de duur van de relatie te geven, stelt u dat het veel relaties waren en dat ze nooit lang duurden, maar kan u concreet slechts over een persoon vertellen, meer bepaald [J.] (CGVS, p. 11). Dat u hier niet meer relaties met mannen weet te concretiseren, en zelfs niets vermeldt over [F.], de man met wie u zou willen trouwen (CGVS, p. 9), weet niet te overtuigen. Deze uiterste beperkte verklaringen doen dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw geaardheid.

Ook uw verklaringen over uw relaties met vrouwen weten niet te overtuigen. U stelt in Europa nog met twee of drie vrouwen een relatie te hebben gehad. Gevraagd naar de reden waarom, gezien u homoseksueel bent, antwoordt u dat de vrouwen van u hielden maar u niet van vrouwen hield. Erop gewezen dat dit niet uitlegt waarom u een relatie met vrouwen zou aangaan en de vraag nog eens herhaald, antwoordt u dat de vrouwen een relatie wilden en herhaalt u dat u het niet leuk vond. Er wordt u nogmaals gevraagd naar uw beweegredenen, waarop u stelt dat u de mogelijkheid had om relaties met hun aan te gaan, u het niet fijn vond, en u daarom relaties had met mannen (CGVS, p. 9). Waar het an sich niet onmogelijk is dat u relaties zou aangaan met vrouwen, is het echter niet aannemelijk dat u, gezien uw verklaringen dat u eigenlijk niet van vrouwen hield en relaties met vrouwen niet leuk vond, niets weet te vertellen over de redenen waarom u dit deed.

Verder bent u tegenstrijdig over de relaties die u hebt gehad met vrouwen. U stelt immers in uw huidige verzoek dat u in België geen relaties met vrouwen heeft gehad (CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde u in uw eerste verzoek naar België te zijn gekomen net omdat u hier een vriendin had (CGVS eerste verzoek, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u met haar samen was en drugs gebruikte, maar u niet lang samen met haar bent gebleven (CGVS, p. 15). Dit biedt echter geen uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen en doet verder afbreuk aan uw voorgehouden homoseksualiteit.

Verder bent u ook niet consistent over hoe uw familie uw homoseksualiteit zou hebben ontdekt. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw familie dit ontdekte omdat ze wilde dat u trouwde, en u dit niet wilde. Gevraagd om beter uit te leggen wat er gebeurde, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u een probleem had met een buur en ze het zo zijn te weten gekomen en u bent weggevlucht en weggelopen en hebt afgezien en uw vader u vertelde dat u uit zijn leven zou worden geschapt. Erop gewezen dat u niets over de problemen zelf vertelt, past u nogmaals uw verklaringen aan en stelt u dat u een persoon mee naar huis nam omdat u dacht dat uw moeder, broer en zus er niet waren, maar ze binnengekomen zijn en ze u zo hebben betrappt (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u eerst verklaarde dat uw familie uw geaardheid ontdekte omdat ze wilden dat u trouwde en u nu vertelt dat ze u betrappt hadden met een man, herhaalt u slechts dat ze u hadden betrappt maar dat ze in het begin wilden dat u ging trouwen (CGVS, p. 14). Dit is geen dienstige uitleg.

Uit bovenstaande vaststelling dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen dat u homoseksueel bent. Deze verklaringen kunnen bijgevolg niet dienen als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakt.

Waar u nog stelt dat u geen moslim meer bent, de islam niet respecteert en u niet meer bidt (CGVS, p. 9), moet er vooreerst op gewezen worden dat u dit linkt aan uw homoseksualiteit (CGVS, p. 15). Gezien er geen

geloof kan worden gehecht aan uw homoseksualiteit, kan er bezwaarlijk ook aan uw geloofsafvalligheid worden gehecht.

U verklaart hier verder over dat u wil kunnen doen en laten wat u wil, gevraagd welke andere dingen u dan nog zou willen doen die u niet zou kunnen doen in Algerije, herhaalt u slechts dat u met mannen wil trouwen en voegt u nog toe dat u er veel dingen niet kan doen, zonder dit ook maar iet of wat te concretiseren. Hier nogmaals naar gevraagd stelt u dat u in Algerije niet naar feesten wilt gaan (CGVS, p. 15). Hiermee weet u echter niet te overtuigen dat u in Algerije dermate beperkt zou zijn in uw vrijheid dat dit gezien zou worden als vervolging.

Bijgevolg kunnen ook uw verklaringen over uw religie niet dienen als nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

Waar u nog stelt als elf- of twaalfjarige seksueel misbruikt te zijn geweest door een overbuur, en in dit verband nog een vrees koestert (CGVS, p. 15-16), moet opgemerkt worden dat dit een eenmalig incident zou geweest zijn. U zou deze overbuur vervolgens nog wel gezien hebben, maar geen problemen meer met gekend hebben (CGVS, p. 15-16). Alhoewel het CGVS begrip kan opbrengen dat dergelijke gebeurtenis een impact zou hebben op u, kan hier, gezien het eenmalige karakter en gezien u nu een volwassen man bent, echter geen actuele nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid en kan het bijgevolg dan ook niet dienen als nieuw element dat de kans op internationale bescherming in uw hoofde aanzienlijk groter maakt.

U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van de zin van artikel 15, c) van Verordening (EU) 2024/1347 rechtvaardigen.

Waar uw advocaat in haar e-mail van 29 juli 2026 nog een aantal opmerkingen meegeeft kan slechts worden vastgesteld dat het hier om haar impressies van het persoonlijk onderhoud gaat zonder dat deze de bovenstaande analyse wijzigen. Waar uw advocaat in haar e-mail van 31 juli 2026, waarbij zij een geactualiseerd attest van psychologische opvolging voegt (document 2), stelt dat dit attest aantoonde dat u behoefte heeft om uw ervaringen uit het verleden te verwerken, kan het CGVS geen specifieke gevolgtrekkingen doen uit een simpele opsomming van gemaakte afspraken in de periode april – juni 2026.

U brengt bijgevolg geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C; Conclusie

Uw verzoek om internationale bescherming is niet-ontvankelijk op basis van artikel 38, tweede lid van Verordening (EU) 2024/1348.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 2.29, §2 Wet RvV.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (art. 2.15, §3, 2°, b) Wet RvV).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van artikel 3, 5) en 3, 6) Verordening (EU) 2024/1347."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, van "de artikelen 57, lid 6, punt 2, en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 38 en 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 tot vaststelling van een gemeenschappelijke procedure inzake internationale bescherming in de Unie en tot intrekking van Richtlijn 2013/32/EU (hierna: de Verordening (EU) 2024/1348), en van de artikelen 9, 10 en 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de

inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347/EU).

In een eerste onderdeel van zijn middel tracht verzoeker te verklaren waarom hij zijn homoseksuele geaardheid niet eerder dan in het kader van zijn huidige volgend beschermingsverzoek heeft aangehaald en meent dat dit niets afdoet aan de geloofwaardigheid van zijn vrees in dit verband.

In een tweede onderdeel van zijn middel onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan geen geloof wordt gehecht aan zijn relatie met K. te weerleggen.

In een derde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot zijn relaties in Algerije en Europa en tracht hij deze te weerleggen.

In een vierde onderdeel van zijn middel zet verzoeker uiteen dat de verwerende partij zijn vrees in verband met het seksueel misbruik dat hij heeft meegemaakt op een bijzonder gebrekkige manier analyseert.

In een vijfde onderdeel van zijn middel hekelt verzoeker dat de verwerende partij zijn verklaringen volgens dewelke hij de regels van de islam niet (meer) naleeft uitsluitend vanuit het oogpunt van zijn homoseksualiteit heeft geanalyseerd, terwijl deze in werkelijkheid nog veel meer aspecten omvatten. Hij licht dit verder toe.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift voegt verzoeker een verklaring opgesteld door zijn partner als nieuw stavingstuk (stuk 3). Tevens verwijst hij naar een rapport van het Britse Home Office, getiteld "*Country policy and information note: sexual orientation and gender identity, Algeria, May 2025*" (stuk 4) en een jaarrapport van USCIRF van 2026, getiteld "*United States Commission on International Religious Freedom 2026 Annual Report*" (stuk 5), beide online te raadplegen via de vermelde weblinks.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissing kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

2.2.3. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 6 augustus 2026 houdende een "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidige tweede verzoek om internationale bescherming in België niet-ontvankelijk wordt verklaard op grond van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348 omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig de Verordening (EU) 2024/1347 en de verwerende partij evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Artikel 38, lid 2, van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:

"2. De beslissingsautoriteit wijst een verzoek af als niet-ontvankelijk indien het gaat om een volgend verzoek waarbij geen nieuwe relevante elementen als bedoeld in artikel 55, leden 3 en 5, naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij of zij in aanmerking

komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 of in verband met de eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid.”

Artikel 55, leden 3 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1348 luidt als volgt:

“3. Een volgend verzoek wordt onderworpen aan een voorafgaand onderzoek waarbij de beslissingsautoriteit nagaat of er nieuwe relevante elementen naar voren zijn gekomen of door de verzoeker zijn voorgelegd die:

a) de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347, of

b) verband houden met een eerder toegepaste grond voor niet-ontvankelijkheid als het eerdere verzoek is afgewezen als niet-ontvankelijk.

[...]

5. De door de verzoeker voorgelegde elementen worden alleen als nieuw beschouwd als de verzoeker buiten zijn of haar eigen schuld niet in staat was die elementen in het kader van het eerdere verzoek voor te leggen. Elementen die de verzoeker eerder had kunnen voorleggen, hoeven niet in aanmerking te worden genomen, tenzij die de kans aanzienlijk vergroten dat het verzoek niet niet-ontvankelijk wordt verklaard of dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, of als het vorige verzoek overeenkomstig artikel 41 is afgewezen als zijnde impliciet ingetrokken zonder een behandeling ten gronde.”

2.2.4. Om zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker erkend wordt als vluchteling in de zin van artikel 3, punt 5) van de Verordening (EU) 2025/1347 of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt in de zin van artikel 3, punt 6) van dezelfde verordening.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing van de verwerende partij met betrekking tot verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.2.4.1. In het kader van zijn huidig (tweede) verzoek verklaart verzoeker homoseksueel te zijn en om die reden, en het feit dat hij de regels van de islam niet respecteert, niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Algerije. Hij stelt dat hij vrij wil kunnen leven en doen en laten wat hij wil, maar dat zijn familie in Algerije dit niet aanvaardt en wil dat hij trouwt met een vrouw. Tevens haalt verzoeker aan dat hij als kind seksueel misbruikt werd en daar een trauma aan overgehouden heeft. Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) twee attesten van psychologische opvolging van respectievelijk 5 februari 2026 en 31 juli 2026 neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Documenten’, en stuk 5, dossier met opschrift “vernietiging”, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2026 (hierna: NPO), p. 5-6, 15-16).

2.2.4.2. Wat vooreerst verzoekers beweerde homoseksualiteit betreft, dient samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat dit motief geen verband houdt met de door hem aangehaalde problemen ter staving van zijn vorige (eerste) verzoek om internationale bescherming, hetwelk definitief werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

De vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek voor het eerst kenbaar maakt dat hij homoseksueel is en om die reden niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, komt zijn geloofwaardigheid, die reeds ernstig is aangetast gelet op de bedrieglijke verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek, niet ten goede.

De verwerende partij overweegt dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Alhoewel er begrip kan worden opgebracht voor het feit dat een verzoeker om internationale bescherming een zekere schroom ervaart om bepaalde elementen te benoemen, mag er echter in alle redelijkheid van een verzoeker verwacht worden dat hij wel degelijk melding maakt van deze elementen die betrekking hebben op de kern van zijn relaas en dit van bij aanvang van de procedure om internationale bescherming, dan toch minstens zo snel mogelijk na aanvang van de procedure. Bij aanvang van de eerste procedure internationale

bescherming en bij aanvang van uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u immers uitdrukkelijk gewezen op het belang om waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen en duidelijkheid te scheppen omtrent alle elementen die deel uitmaken van uw verzoek (CGVS vragenlijst, eerste verzoek, punt 1; CGVS eerste verzoek, p. 2). Er werden u gedurende de eerste asielprocedure in België tal van mogelijkheden geboden om dergelijke elementen aan te brengen. U liet echter na om enige melding te maken van uw seksuele oriëntatie of het feit dat uw dossier een gevoelig onderwerp bevat op ieder van deze momenten voorafgaand aan uw tweede verzoek. U vermeldde niets wanneer u bij aanvang van uw interview bij de Dienst vreemdelingenzaken (DVZ) werd gevraagd naar bepaalde elementen of omstandigheden die deelname aan de procedure internationale bescherming mogelijks zouden kunnen belemmeren, noch maakte u melding van uw seksuele oriëntatie of een gevoelig onderwerp verder tijdens uw interview bij DVZ in kader van uw eerste verzoek. Evenmin repte u voorafgaand of tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS in kader van uw eerste verzoek met een woord over uw seksuele oriëntatie of het feit dat u eerder (essentiële) elementen niet kon vertellen. Dat u dan uiteindelijk nu pas, in het kader van uw tweede verzoek en na reeds een ongeloofwaardig relaas te hebben verteld, voor het eerst aanhaalt homoseksueel te zijn, is dan ook niet ernstig. Uw uitleg dat u zich schaamde (CGVS, p. 4), is niet afdoende, gezien de relaties die u reeds gehad hebt in Algerije en in Europa, en de problemen die u hierdoor zou gekend hebben en gezien u ook verklaart dat u net daarom zowel in Duitsland als in België bescherming zou hebben aangevraagd (CGVS, p. 9)."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat hem nooit de vraag werd gesteld waarom hij de vrees omwille van zijn seksuele geaardheid niet eerder heeft onthuld, wijst de Raad erop dat verzoeker de reden daarvoor spontaan heeft aangehaald naar aanleiding van de vraag of hij nog contact heeft met zijn familie in Algerije. Zoals hij ook zelf in zijn verzoekschrift aanstipt, verklaarde verzoeker immers dat hij geen contact meer met zijn familie in Algerije heeft omdat hij homo is en zij dit niet aanvaarden, waaraan hij toevoegde: *"Ik schaam me eigenlijk omdat te zeggen, daarom heb ik het de vorige keer niet gezegd. Het was voor mij heel moeilijk om dit te kunnen zeggen dat ik homo ben, en deze keer zeg ik het."* (NPO, p. 4). Verzoeker verwijt de *protection officer* geen aanvullende vragen te hebben gesteld over de moeilijkheden die hij ondervindt bij het bespreken van zijn seksuele geaardheid en de reden waarom hij dit niet eerder heeft gedaan, doch hij toont niet aan dat de *protection officer* geen volledig begrip zou hebben gehad van de reden(en) waarom hij zijn homoseksuele geaardheid niet eerder vermeldde, temeer hij in zijn verzoekschrift in wezen herhaalt wat hij hierover reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig volgend verzoek heeft uiteengezet.

Te dezen dient erop te worden gewezen dat verzoeker het seksueel misbruik waarvan hij in Algerije het slachtoffer zou zijn geworden, in tegenstelling tot zijn vermeende homoseksuele geaardheid, wel heeft vermeld in het kader van zijn beroep tegen de weigeringsbeslissing van 28 januari 2026 die werd genomen inzake zijn eerste beschermingsaanvraag, zoals de Raad reeds vaststelde in zijn arrest met nummer 350 567 van 16 juli 2026. Indien een diep gevoel van schaamte en culturele redenen hem er tijdens de administratieve fase van het onderzoek van zijn eerste beschermingsaanvraag nog van weerhielden dit misbruik aan te kaarten, was dit klaarblijkelijk niet meer het geval tijdens de beroepsfase. Het ligt in de lijn der verwachtingen dat verzoeker zich dan ook niet langer geremd zou hebben gevoeld door schaamte of culturele normen om melding te maken van zijn seksuele geaardheid. Het argument dat verzoeker gedwongen werd zijn seksuele geaardheid zijn hele leven te verbergen, kan niet volstaan om te verklaren waarom hij enerzijds wel melding maakt van het feit dat hij als kind slachtoffer zou zijn geworden van seksueel misbruik maar anderzijds zijn homoseksuele geaardheid geheel onvermeld laat. Uit zijn verklaringen blijkt namelijk dat hij niemand op de hoogte heeft gebracht van het feit dat hij seksueel misbruikt werd (NPO, p. 15). Daarentegen zou zijn familie wel te weten zijn gekomen dat hij homoseksueel is (NPO, p. 6, 14), hoewel verzoekers verklaringen over de manier waarop zij dit te weten zouden zijn gekomen niet coherent zijn, zoals *infra* verder wordt toegelicht. Waar kan worden aangenomen dat verzoeker moeite heeft om open te zijn over zijn geaardheid tegenover mensen die hij niet kent, maakt hij niet aannemelijk dat dit hem er ook van zou hebben weerhouden dit element reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming kenbaar te maken aan de Belgische asielinstanties, gelet op het feit dat de informatie die een verzoeker om internationale bescherming deelt in het kader van zijn of haar beschermingsaanvraag vertrouwelijk behandeld wordt door de bevoegde diensten en verzoeker hier ook tijdens de procedure met betrekking tot zijn eerste verzoek uitdrukkelijk op gewezen werd. Dat verzoeker de relatie die hij thans stelt te onderhouden met een gedetineerde uit de gevangenis waar hij zelf enige tijd vertoefde verborgen hield uit vrees voor spot, beledigingen en bedreigingen van andere gevangenen, verklaart nog niet waarom hij er eerder geen melding van maakte ten aanzien van de asielinstanties, temeer daar hij deze relatie en de wens om met zijn partner te trouwen en samen te leven thans aanhaalt als de hoofdrede waarom hij niet meer kan terugkeren naar Algerije (NPO, p. 5-6). Verzoeker beweert dat hij zich verplicht voelde om erover te praten toen hij besepte dat hij teruggestuurd zou worden naar Algerije, doch hij licht niet toe waarom hij dit besef nog niet zou hebben gehad na de afwijzing van zijn eerste verzoek om internationale bescherming middels de beslissing van 28 januari 2026 genomen door de verwerende partij. In deze beslissing werd immers geen enkel geloof gehecht aan de verschillende door verzoeker aangehaalde problemen waarover hij thans, in het kader van zijn huidig volgend verzoek, met geen woord meer rept.

In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift opnieuw op wijst dat hij blijkens de vragenlijst die door hem werd ingevuld na het indienen van zijn huidige (volgend) beschermingsverzoek meerdere vragen niet begreep, dient in navolging van de verwerende partij te worden opgemerkt dat hiermee rekening werd gehouden in de beoordeling van onderhavig verzoek. Verzoeker werd op 29 juli 2026 op de zetel van het CGVS gehoord en werd toen in de gelegenheid gesteld de redenen voor het indienen van zijn huidige volgende verzoek concreet en uitgebreid toe te lichten. Verzoekers beperkte scholing en vermeende begripsproblemen weerhielden hem er toen klaarblijkelijk niet van zijn homoseksuele geaardheid en de problemen die hij in verband hiermee vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vermelden en de hem gestelde vragen hierover te beantwoorden. Dat verzoeker herhaaldelijk aangaf een vraag niet te begrijpen, neemt niet weg dat hij in staat was verduidelijking te vragen waar nodig en deze verduidelijking hem ook werd gegeven. Overigens bevestigde verzoeker na afloop van zijn persoonlijk onderhoud zowel de vragen als de tolk goed te hebben begrepen (NPO, p. 3, 4, 5, 6, 8, 9, 11, 12, 14, 15, 16). Tijdens dit persoonlijk onderhoud kon met de hulp van de tolk ook worden uitgeklaard dat verzoeker in voormelde vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding maakte van een relatie in België met een man en niet met een vrouw (AD, stuk 5, dossier met opschrift "vernietiging", stuk 6, 'schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling', vragen 5.2 en 6; NPO, p. 12). Dat verzoeker reeds van zijn homoseksuele geaardheid melding maakte in de vragenlijst die door hem werd ingevuld naar aanleiding van het indienen van zijn huidige volgende verzoek, word niet betwist. Dit neemt evenwel niet weg dat hij nagelaten heeft hier al melding van te maken in het kader van zijn eerste verzoek.

De vaststelling dat verzoeker in gebreke blijft een aannemelijke en afdoende uitleg te bieden voor het laattijdige karakter van zijn bewering homoseksueel te zijn en om die reden nood te hebben aan internationale bescherming, is wel degelijk van aard de geloofwaardigheid ervan in ernstige mate te schaden.

2.2.4.3. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat hij de eerste man met wie hij in Algerije een relatie had, K., had leren kennen via Facebook, waar zij foto's uitwisselden. Verzoeker legde evenwel geen coherente verklaringen af over het begin van deze relatie. Hem gevraagd hoe hij wist dat het veilig was om met K. te beginnen praten op Facebook en foto's naar elkaar te sturen, antwoordt verzoeker eerst naast de kwestie dat hij verborgen naar zijn huis ging. De vraag nogmaals gesteld, antwoordt hij dat K. naaktfoto's stuurde en aan de telefoon met een vrouwelijke stem sprak en dat hij zo wist dat K. homo was. Dat K. aldus eerst avances zou hebben gemaakt door intieme foto's te sturen en verzoeker hier vervolgens op in zou zijn gegaan door op zijn beurt foto's te sturen, strookt evenwel niet met verzoekers verklaringen over de manier waarop hij K. leerde kennen. Desgevraagd, gaf verzoeker immers aan dat hij het account van K. op Facebook had gezien, waarna hij hem begroette en zijn foto stuurde en zij vervolgens met elkaar in gesprek gingen (NPO, p. 7). Verzoeker kan dan ook niet overtuigen waar hij in zijn verzoekschrift louter herhaalt dat het K. was die zich roekeloos gedroeg door als eerste foto's van zichzelf door te sturen en dat hij louter reageerde op diens avances.

Verder kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij verzoekers verklaringen over K. uiterst oppervlakkig acht en dit in de bestreden beslissing als volgt toelicht:

"Gevraagd over wie [K.] was, wat hij deed, wat hij leuk vond en niet leuk vond, beperkt u zich tot te vertellen dat hij van u hield maar dat jullie in Algerije niet konden leven als gelijken, stelt u dat hij goed was en praat u verder over wat jullie samen deden. Gevraagd om meer te vertellen over wat [K.] leuk vond, weet u nog te vertellen dat hij graag vrouwenkleren droeg, en hij lief was en normaal en jullie nooit problemen hadden (CGVS, p. 8). Deze verklaringen zijn uiterst beperkt. Er kan van u verwacht worden dat u over iemand met wie u twee à drie jaar een relatie heeft gehad wel iets meer weet te vertellen.

U weet nog wel iets te vertellen over wat u leuk vond aan hem, maar gevraagd wat u minder leuk vond aan hem, stelt u dat u alles aan hem leuk vond, maar het niet fijn vond als hij triestig was. Erop gewezen dat het toch wel uitzonderlijk is dat er helemaal niets was dat u niet leuk vond aan [K.], weet u plots wel te vertellen dat hij jaloers was en u dat niet graag had (CGVS, p. 9). Dit weet echter niet meer te overtuigen."

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij veel moeite heeft om zich volledig uit te drukken en de vragen te begrijpen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan evenwel niet blijken, en verzoeker toont evenmin aan, dat hij de vraag naar de persoonlijkheid van K., nadat deze meerdere keren herhaald en anders geformuleerd werd, uiteindelijk niet zou hebben begrepen of hij niet in staat zou zijn geweest deze volledig te beantwoorden (NPO, p. 8-9). De Raad dient in navolging van de verwerende partij vast te stellen dat verzoekers verklaringen de specificiteit en doorleefdheid missen die redelijkerwijs mag worden verwacht, mede in acht genomen dat verzoekers relatie met K. twee à drie jaar zou hebben geduurd. Het houdt verder geen steek dat K. volgens verzoeker graag vrouwenkleren kocht en droeg, maar tegelijk aan andere mensen niet toonde dat hij homo was, hetgeen verzoeker *nota bene* aanhaalt als één van de zaken die hij leuk vond aan hem (NPO, p. 8). Het kan verder ook de Raad niet overtuigen dat verzoeker de vermeende jaloezie van K. pas vermeldt nadat de *protection officer* hem erop wijst dat het vreemd is dat er niets specifiek was aan K. dat hij niet leuk vond (NPO, p. 9). Het verweer dat K. verzoekers eerste partner was en hij hem daardoor

enorm geïdealiseerd heeft, neemt niet weg dat verzoeker naar eigen zeggen een jarenlange relatie met deze persoon heeft gehad waarin hij ongetwijfeld ook geconfronteerd is geweest met de minder leuke kanten van zijn partner.

2.2.4.4. Verder dient in navolging van de verwerende partij te worden vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn relaties met mannen in Algerije. Verzoeker verklaarde immers aanvankelijk dat zijn eerste relatie met een man deze met K. in Algerije was en dat zijn tweede relatie met een man in Frankrijk was (NPO, p. 6). Verder in het gehoor gevraagd hoe zijn familie zijn geaardheid ontdekte, vertelt hij plots nog over een andere man met wie hij samen was in Algerije, N. genaamd (NPO, p. 14). De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker alleen over K. gesproken heeft omdat hij de enige man is met wie hij een langdurige relatie heeft gehad, waarbij hij toelicht dat N. slechts een flirt was met wie hij enkel seks en geen relatie heeft gehad, kan niet overtuigen. Uit verzoekers verklaringen blijkt geenszins dat hij dit onderscheid zelf maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud en seksuele betrekkingen met mannen niet als een relatie beschouwde. Verzoeker verklaarde immers vele relaties met mannen te hebben gehad in Europa die elk maar een maand tot enkele maanden duurden. Dit strookt dan weer niet met zijn eerdere verklaringen volgens dewelke hij in Europa relaties heeft gehad met zowel vrouwen als mannen en hij met de vrouwen geen lange relaties had maar met de mannen wel (NPO, p. 11).

Wat er ook van zij, verzoeker vermeldt, gevraagd naar de verschillende mannen met wie hij in Europa een relatie heeft gehad, hun namen en de duur van de relatie, slechts één persoon, J. genaamd. Verzoeker licht hierover in zijn verzoekschrift toe dat hij door verschillende Europese landen is gereisd en *“in totale onstabieliteit”* leefde, waardoor hij slechts af en toe mannen kon ontmoeten met wie hij kortstondige flirts had, doch dat hij specifiek over J. sprak omdat hij met hem een meer ‘volledige’ relatie had. Deze uitleg vindt geen steun in de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud, nu verzoeker verklaarde met J. een relatie van slechts anderhalve maand te hebben gehad en nooit met hem te hebben gepraat over de persoonlijke problemen die hij mogelijk had (NPO, p. 11-12). In welke zin dit dan een vollediger relatie zou zijn geweest dan de andere relaties die hij in Europa met mannen zou hebben gehad, kan niet blijken. Verzoeker maakte overigens niet spontaan melding van F.P., de man met wie hij op heden een relatie zou hebben en met wie hij zou willen trouwen (NPO, p. 9). De omstandigheid dat hij F.P. pas ontmoette tijdens zijn gevangenschap in België en niet tijdens zijn reis door Europa, kan niet volstaan om deze omissie te verklaren of te verschonen, nu verzoeker in het algemeen gevraagd werd te vertellen over zijn relaties met mannen en redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de relatie met F.P. aanhaalt.

Ook verzoekers verklaringen over zijn relaties met vrouwen overtuigen niet, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt gemotiveerd:

“U stelt in Europa nog met twee of drie vrouwen een relatie te hebben gehad. Gevraagd naar de reden waarom, gezien u homoseksueel bent, antwoordt u dat de vrouwen van u hielden maar u niet van vrouwen hield. Erop gewezen dat dit niet uitlegt waarom u een relatie met vrouwen zou aangaan en de vraag nog eens herhaald, antwoordt u dat de vrouwen een relatie wilden en herhaalt u dat u het niet leuk vond. Er wordt u nogmaals gevraagd naar uw beweegredenen, waarop u stelt dat u de mogelijkheid had om relaties met hun aan te gaan, u het niet fijn vond, en u daarom relaties had met mannen (CGVS, p. 9). Waar het an sich niet onmogelijk is dat u relaties zou aangaan met vrouwen, is het echter niet aannemelijk dat u, gezien uw verklaringen dat u eigenlijk niet van vrouwen hield en relaties met vrouwen niet leuk vond, niets weet te vertellen over de redenen waarom u dit deed.

Verder bent u tegenstijdig over de relaties die u hebt gehad met vrouwen. U stelt immers in uw huidig verzoek dat u in België geen relaties met vrouwen heeft gehad (CGVS, p. 10). Nochtans verklaarde u in uw eerste verzoek naar België te zijn gekomen net omdat u hier een vriendin had (CGVS eerste verzoek, p. 16). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u met haar samen was en drugs gebruikte, maar u niet lang samen met haar bent gebleven (CGVS, p. 15). Dit biedt echter geen uitleg voor uw tegenstrijdige verklaringen en doet verder afbreuk aan uw voorgehouden homoseksualiteit.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift slechts in België een korte en niet-stabiele relatie met een vrouw te hebben gehad, wat niet verklaart noch verschoont waarom hij aanvankelijk stelde in België geen relaties met vrouwen te hebben gehad. Aldus blijft verzoeker in gebreke de vastgestelde incoherenties en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te weerleggen of hiervoor een aannemelijke uitleg te bieden.

2.2.4.5. Verder merkt de Raad op dat verzoeker volgend motief van de bestreden beslissing onbesproken laat in zijn verzoekschrift:

“Verder bent u ook niet consistent over hoe uw familie uw homoseksualiteit zou hebben ontdekt. Hiernaar gevraagd stelt u dat uw familie dit ontdekte omdat ze wilde dat u trouwde, en u dit niet wilde. Gevraagd om beter uit te leggen wat er gebeurde, verandert u uw verklaringen en stelt u dat u een probleem had met een buur en ze het zo zijn te weten gekomen en u bent weggevlucht en weggelopen en hebt afgezien en uw vader u vertelde dat u uit zijn leven zou worden geschrapt. Erop gewezen dat u niets over de problemen zelf vertelt, past u nogmaals uw verklaringen aan en stelt u dat u een persoon mee naar huis nam omdat u dacht

dat uw moeder, broer en zus er niet waren, maar ze binnengekomen zijn en ze u zo hebben betrap (CGVS, p. 14). Gevraagd waarom u eerst verklaarde dat uw familie uw geaardheid ontdekte omdat ze wilden dat u trouwde en u nu vertelt dat ze u betrap hadden met een man, herhaalt u slechts dat ze u hadden betrap maar dat ze in het begin wilden dat u ging trouwen (CGVS, p. 14). Dit is geen dienstige uitleg."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is deugdelijk en pertinent en wordt, daar het door verzoeker geheel ongemoeid wordt gelaten in zijn verzoekschrift, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.4.6. De kritiek in het verzoekschrift dat de verwerende partij de verklaringen die verzoeker over zijn relatie met F.P. heeft afgelegd, in antwoord op de vragen die de *protection officer* hem daarover heeft gesteld, niet heeft geanalyseerd en hier niet verder op ingaat, is niet dienstig ter weerlegging of ontkrachting van het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, op grond waarvan genoegzaam blijkt dat verzoeker zijn vermeende homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Dat verzoeker uitgebreide verklaringen kon afleggen over F.P. en zijn relatie met hem, kan op zich niet volstaan om aan deze verklaringen, gelezen in het licht van het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, zonder meer geloof te hechten. Dat het hier informatie betreft die volgens verzoeker controleerbaar is, doet niets af aan de verplichting die op hem rust om de feiten die hij aanhaalt concreet aannemelijk te maken. Hij brengt overigens ter staving van zijn vermeende relatie met F.P. geen enkel objectief stuk of element bij. Aan de bij het verzoekschrift gevoegde en door F.P. ondertekende summiere handgeschreven verklaring, waarin hij zijn relatie met verzoeker en hun gezamenlijke plannen bevestigt, kan bezwaarlijk objectieve bewijswaarde worden gehecht, daar deze persoon daarin eender wat kan verklaren en niets de waarachtigheid van deze verklaring garandeert (stukkenbundel verzoeker, stuk 3).

2.2.4.7. In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift nog van oordeel is dat bij de analyse van zijn verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid en relaties geen rekening is gehouden met zijn profiel, waarbij hij toelicht niet naar school te zijn gegaan en moeite te hebben een gesprek te voeren, dient vooreerst te worden gewezen op verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij tot de vierde klas naar school is gegaan (AD, stuk 5, dossier met opschrift "vernietiging", stuk 7, dossier eerste verzoek, stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 26 januari 2026, p. 7) en dient verder te worden herhaald dat verzoeker in staat is gebleken de elementen op grond waarvan hij zijn huidige volgend verzoek heeft ingediend naar behoren uiteen te zetten tijdens het persoonlijk onderhoud van 29 juli 2026 en de hem gestelde vragen hierover te beantwoorden. Verzoeker bleek in staat verduidelijking te vragen waar nodig en bevestigde na afloop van zijn persoonlijk onderhoud alles te hebben gezegd wat hij wilde zeggen en alle vragen te hebben begrepen (NPO, p. 16). Verzoeker kan niet volstaan met een vage verwijzing naar zijn beperkte scholingsgraad en communicatieve vaardigheden teneinde de hoger gedane vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, in een ander daglicht te stellen.

2.2.4.8. Verzoeker gaf tijdens zijn persoonlijk onderhoud tevens aan psychologische problemen te hebben die terug te voeren zijn op het seksueel misbruik waarvan hij als kind slachtoffer zou zijn geworden. Verzoeker werd tijdens zijn persoonlijk onderhoud gevraagd hoe hij merkt dat hij psychologische problemen heeft doch antwoordde vaagweg dat hij zich door de gebeurtenissen niet altijd goed voelt. Verzoeker kon dit niet verder duiden, noch kon hij uitleggen welke invloed zijn psychologische problemen hebben op zijn dagelijks functioneren (NPO, p. 5). Verzoeker legde een attest van 5 februari 2026 neer waaruit blijkt dat hij in de gevangenis van Andenne werd opgevolgd door een psycholoog, alsook een attest van 31 juli 2026 waaruit blijkt dat hij ook in het gesloten centrum op regelmatige basis wordt gezien door een psycholoog. Deze attesten bevatten echter geen informatie over de reden van de opvolging en over de aard of de ernst van verzoekers psychologische klachten (AD, stuk 4, 'Documenten'). Op basis van deze stukken en verzoekers summiere en vage verklaringen kan derhalve niet worden aangenomen dat hij op heden met psychologische problemen kampt als gevolg van misbruik in het verleden.

Verzoeker heeft bovendien geen coherente verklaringen afgelegd over dit misbruik in het kader van het beroep tegen de weigeringsbeslissing genomen inzake zijn eerste beschermingsverzoek, zoals door de Raad reeds werd vastgesteld in zijn arrest met nummer 350 567 van 16 juli 2026. Verzoeker herhaalt tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig volgend verzoek dat hij elf of twaalf jaar was toen het misbruik plaatsvond en de dader een buurman was, wat niet strookt met zijn eerdere verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek waarin hij dit misbruik linkte aan de Algerijnse maffia, waarmee hij evenwel op die leeftijd, eveneens volgens zijn toenmalige verklaringen, nog niet in contact was gekomen. Dit nog daargelaten het gegeven dat verzoekers beweerde problemen met en vrees voor de maffia hoe dan ook geheel ongeloofwaardig werden bevonden in de beslissing genomen in het kader van zijn eerste verzoek, zoals bevestigd door de Raad.

Dat verzoeker omwille van het vermeende eenmalig seksueel misbruik in het verleden actueel geen gegronde vrees meer koestert, mag ook blijken uit het feit dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet kon concretiseren hoe hij in zijn dagelijks leven merkt dat hij hierdoor een trauma heeft opgelopen, zoals hoger

reeds aangestipt (NPO, p. 5, 16). Verzoeker kan te dezen niet volstaan met een verwijzing in het verzoekschrift naar niet nader genoemde bronnen die benadrukken dat seksueel geweld tegen mannen en jongens bijzonder vaak gepaard gaat met schaamte, stigmatisering en stilte, dat deze factoren de slachtoffers langdurig kunnen beïnvloeden en dat dit probleem bijzonder acuut is in Algerije. Daargelaten de vraag in welke mate het eenmalige karakter van het misbruik en het feit dat verzoeker nu een volwassen man is toelaten te stellen dat verzoeker omwille hiervan geen actuele nood aan internationale bescherming heeft, is het aan verzoeker, en niet aan de verwerende partij, om de vermeende voortdurende gevolgen van dit misbruik en de vrees die hij in verband hiermee actueel stelt te koesteren concreet aannemelijk te maken. Door louter te volharden in een niet nader geconcretiseerde vrees en gewag te maken van een niet nader omschreven noch geattesteerd trauma, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

2.2.4.9. In zoverre verzoeker aangeeft niet naar Algerije te kunnen terugkeren om dat hij de regels van de islam niet respecteert, dient vooreerst samen met de verwerende partij te worden vastgesteld dat verzoeker dit wel degelijk in hoofdzaak linkt aan zijn vermeende homoseksualiteit, waaraan geen geloof wordt gehecht (NPO, p. 9, 15). De kritiek dat de verwerende partij verzoekers vrees in dit verband uitsluitend heeft geanalyseerd vanuit het oogpunt van verzoekers homoseksualiteit, kan verder niet worden gevolgd, nu uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat gepeild werd naar de redenen, behalve verzoekers geaardheid, die maken dat hij de islam niet respecteert. Verzoeker kwam in zijn antwoord evenwel niet verder dan dat hij zich niet aan de regels van de islam wil houden en niet wil deelnemen aan islamitische feesten (NPO, p. 15). In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop te hebben uitgelegd dat hij de islam niet naleeft, niet bidt en gewoon vrij wil leven, volgens zijn eigen regels. Verder geeft hij aan de regels van de islam te bekritisseren, alcohol te drinken, plekken en mensen met een westerse levensstijl te bezoeken en hierover conflicten te hebben met zijn familie. Nog daargelaten dat dit loutere beweringen betreffen, toont verzoeker niet aan dat hij bepaalde westerse waarden en normen daadwerkelijk geïnternaliseerd heeft, in de mate dat zij fundamenteel deel zijn gaan uitmaken van zijn identiteit en morele integriteit en dat van hem niet meer zou kunnen worden verwacht dat hij er afstand van neemt teneinde zich aan te passen aan het in Algerije vigerende normen- en waardenpatroon. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hij gedurende zijn verblijf in het Westen kenmerken of gedragingen heeft ontwikkeld die hij moeilijk of nagenoeg onmogelijk zal kunnen veranderen of verbergen en waardoor hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst bestempeld zal worden als zijnde besmet door het Westen of anderszins de negatieve aandacht zou trekken van de gemeenschap of zijn familie. Evenmin kan blijken dat het feit dat verzoeker de regels van de islam niet meer volgt, wat – het weze herhaald – slechts een bewering is, een uiting is van een politieke of religieuze overtuiging.

2.2.5. Wat betreft de rapporten van het Britse Home Office en USCIRF waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst (stukkenbundel verzoeker, stukken 4 en 5), bemerkt de Raad dat deze algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Immers dient verzoeker de aangevoerde vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar hij echter in gebreke blijft.

2.2.6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de verwerende partij bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Bijgevolg heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten, in toepassing van artikel 38, lid 2 van de Verordening (EU) 2024/1348, tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van de artikelen 38 en 55 van de Verordening (EU) 2024/1348 blijkt niet.

2.2.7. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 3, punten 1) en 5) *juncto* 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en de artikelen 3, punt 6) *juncto* 15 van die Verordening dringt zich niet op nu huidige volgend verzoek om internationale bescherming terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen van de artikelen 9, 10 en 15 van de Verordening (EU) 2024/1347 zijn dan ook niet dienstig.

2.2.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2, tweede lid van de RvV-wet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing. Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op achtentwintig augustus tweeduizend zesentwintig door:

S. WILLAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier, De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT